

Vogel van papier

België-Belgique
P.B.
8930 Mene
3/5721
P 007650

Driemaandelijks tijdschrift
Jaargang 23, Nummer 3
Juli-Augustus-September 2017
Afgiftekantoor: 8930 Mene

Aan:

V.u.: D. Taelman
Ambachtenstraat 55
8930 Mene

Bijna de hele collectie
"Vogels van Papier" sinds 1996 beschikbaar op het net:
<http://users.telenet.be/koen.vaneygen1/vogel/>

IN DIT NUMMER:

Wel en Wee	2
Memorabele gebeurtenissen	6
Amelie over Taporì	11
Praktische informatie	12

Citaten of vermeldingen uit dit nummer mogen mits verwijzing naar "Vogel Van Papier" Jg xx Nr xx.
Voor overname van een volledig artikel moet toelating gevraagd aan de V.U.

Wel en wee ... (I)

Zaterdag 10 juni: salade-regen en artisjokken

Hier genieten we van een zalige juni: met veel zon tijdens de dag en 's avonds of 's nachts een "salade-regentje". Je zou de natuur hier moeten zien barsten van geweld. Zo groen is het en weldra zullen we voor het eerst vijf artisjokken van eigen kweek kunnen oogsten. Zalig hé.

Zaterdag 17 juni: in quarantaine ....of althans een poging

Hier hou ik een "quarantaine"-week: Ik sloot mij op aan mijnen bureau, om het tweede artikel voor het onderzoek verder vorm te geven. Het lukte redelijk om vooruit te geraken, maar nog niet genoeg naar mijn gedacht. Het gaat over alle verschillende cijfers over het aantal mensen met een beperking in Ecuador, uit studies die hier de laatste 20 jaar uitgevoerd zijn, met cijfers tussen 2 en 14 procent van de bevolking... Die verschillen roepen nogal wat vragen op en bieden een mooie kans tot analyse. Soms is het niet te geloven waardoor die resultaten zo verschillen: Soms gaat het over studies met veel geld, met internationale "expertise", en dan kom je tot de constatacie dat de aantallen opgeblazen zijn... door verkeerde optelsommen. Of dit dan bewust of onbewust gebeurde... dat laat ik nu in het midden... En een bijkomend doel

van dat artikel is omschrijven hoe een eerstelijnsgezondheidscentrum, zegge Taporí, kan bijdragen tot een reëel beeld van wat de noden ivm beperking zijn... Daaruit blijkt in ieder geval dat het "aantal mensen met een beperking" uiteindelijk maar een bijkomstig gegeven... en dat op de eerste plaats de "grootte en aard van de zorgvraag" komt. Maar die is moeilijker te omschrijven en het lijkt gemakkelijker om ronde cijfers de wereld in te sturen die dan nog het liefst voor een grote impact zorgen... Of die nu juist zijn of niet, lijkt niet zo belangrijk te zijn.

Nochtans werd de week ook mooi "onderbroken" met drie opeenvolgende "instuifavonden": De ouders van de kinderen van de lagere-school-klas van Lien, met wie we het altijd heel goed konden vinden, zijn voor het afscheidsfeest op school een liedje aan het (leren) zingen. En gezien het om een verrassing gaat, zochten ze een veilige plek om te oefenen. Wij waren indertijd "de sociale zetel" van de klas en nu kwamen ze opnieuw binnenvallen. Iedere avond een goeie 30 mensen, met schone herinneringen aan toen onze kinderen nog kleuters en kleine kinderen waren... Mooi is het geweest, zo mooi dat er beslist werd om hier morgen (zaterdag) een "vaderdag-barbecue" te organiseren... Dat is toch schoon in Ecuador: woens-

Wel en wee ... (2)

dag bedacht, donderdag de lijst op- gemaakt van met hoeveel we zouden zijn en wat er nodig is, vandaag die boodschappenlijst verdeeld... en morgen zullen we met "ongeveer" 60 zijn, ouders en kinderen uit een goeie vijftien gezinnen schat ik... Ik zie er al naar uit, want het is echt een fijne bende en het was al lang geleden dat we nog eens samenkwamen.

Vorige dinsdag hadden Elisa en ik ook een vergadering in de Alliance Française in Quito, ter voorbereiding van de reis. Amai, ik was te ware jaloers, zo'n schone reis. Echt een heel mooi programma, heel veelzijdig met o.a. de eerste vier weken van maandag tot vrijdag elke voormiddag drie uur Franse les en in de namiddagen verschillende activiteiten in Rouen (cultuur, ontspanning, concerten, enkele musea o.a. van Jeanne d'Arque), tijdens de weekends uitstappen o.a. naar de stranden van Normandië met uitleg over de landing tijdens de WO, Mont St-Michel, Cap Gris Nez en Blanc Nez, Saint Malo, enkele kastelen o.a. waar Da Vinci zijn laatste dagen doorbracht (ben de plaats vergeten) en ook iets waar ze schilderijen van Monet zullen zien. En de laatste week een mooi programma in en rond Parijs... Gelukzakske is ons Elisa wel...

Zondag 18 juni : ook hier kleurt het 'internationaal'

Hier is vaderkesdag een week later dan in België en we beleefden een mooie vaderdag-anecdote:

We hebben hier nieuwe burens die een paar kamers huren in het huis naast ons, een afro-ecuadoraanse familie met vijf kleine zwartjes. Op het terrasje van de tweede verdieping kijken die mensen uit in onze tuin en keuken. Die ouders zijn parkeerwachters aan de ingang van een ziekenhuisje. Breed zullen ze het niet hebben, maar aan contentement ontbreekt het hen ook niet: Die vader was op vaderkesdag de was van zijn vrouw en vijf kinderen met de hand aan het doen, terwijl hij luidkeels zong en er nu en dan een schoon danspaske aan toevoegde. Dan kan je toch niet anders dan mee content zijn, he. Saulo riep hem een mooie vaderkesdag toe. 't Leven kan toch schoon zijn, he", riep hij terug.

En ook Saulo viel vandaag in de prijzen: Aangezien hij zo lekker fruitsap maakt, kreeg hij van de kinderen HEEL veel appelsienen. En zijn mama kwam naar hier "om de beste papa van de wereld" te feliciteren. En hij kreeg van haar ook nog twee zelf ge- breide truien. Je moet weten dat zij ondertussen 87 jaar oud is en dat zij niet veel meer kan zien.

Wel en wee ... (3)

Deze momenten koesteren we nu nog meer dan vroeger, want nu ik dit in september zit te herlezen, moet ik erbij vertellen dat drie dagen geleden de papa van Saulo overleden is. Hij is rustig gestorven in het bijzijn van veel familie, stillletjes uitgedoofd na een toch wel niet zo rustig leven met soms niet zo'n mooie verhalen. Maar Saulo zegt dat hij zich wil vasthouden aan al 't goede dat er ook geweest is en dat al wat geweest is, hen leerde om goeie mensen te zijn. Er zal nog veel verteld en nagedacht worden...

Donderdag 22 juni bij zachte 20°

En horende dat het bij jullie "om te stikken" is... zoudt ge niet graag allemaal op 30 juni met Sarah meekomen naar hier ? Het is hier nu deze morgen een zachte 20 graden, frisse lucht en helder uitzicht op bergen en een vulkaan met een sneeuwtop...

Ruimte en slaapplek is er genoeg... En op 7 juli houden we hier een "fiesta"... omdat we veel te vieren hebben: Sarah en Elisa en Amelie verjaren in de komende maand. Lien studeert af aan het middelbaar. En bij de schone leeftijd van 50 jaar mag ik daarvan 25 mooie jaren in de Vlaanders overschouwen... om daarna 25 jaar heel graag dokter te mogen zijn en die 25 jaar met Saulo en nog veel andere schone en goede mensen te mogen delen in Ecuador, zonder den Belgiek los te laten. Dat ziet ge wel aan 't feit dat mijn schoon westvlaams niet verachterd is, he.

Vrijdag 23 juni :

een dankbaar 'gedenken': Enkele dagen voordien overleed Prof. Verresen, prof anatomie aan de KULAK en wets-

Wel en wee ... (4)

dokter....door heel wat studenten op handen gedragen en schitterend voordrachtgever rond 'wetsdokter zijn

één keer" verslag uit te brengen over de voorbije weken en maanden, eigenlijk teveel om het allemaal te vertellen.

Of Professor Herman Verresen één van mijn favorieten was? Zeker! Want hij leerde ons "goede" dokters te zijn... in de brede en algemene zin van het woord. Enkele mooie en waardevolle herinneringen die ik koester zijn: Prof. Verresen die met krijtjes uit zijn doos met oneindig veel verschillende kleuren, met zijn twee handen tegelijkertijd op het bord prachtige en volmaakte tekeningen maakte van embryo's en hersendoorsnedes. Hoe hij rookte gelijk nen turk en soms heel kwaad werd als er op de achterste rijen niet geluisterd werd en met zijn krijtjes gooide. Hoe we 's nachts bij een gerechtelijke lijk-schouwing les kregen en hoe hij daarbij heel "sappig" kon vertellen over op welke wijzen je allemaal kan doodgaan... of net niet doodgaan... Hoe hij iedereen die veel leerde en erdoor wilde geraken hielp om er te geraken, hoe hij ons examen afnam, een ganse dag lang, zodat je je het niet kon permitteren om ook maar één pietluttig bloedvaatje niet geleerd te hebben. En hoe ik van hem mijn eerste 18 op 20 kreeg...

Inge

Verder... was er geen tijd om wel en wee te schrijven, dus probeer ik nu verder en begin september zijnde "in

Memorabele gebeurtenissen van de laatste drie maand

Dag allemaal,

Zijnde 28 augustus uitte mijn vader zijn bezorgdheid: Het moet nu niet iedere keer een Vogel van Papier van 16 bladzijden zijn... Maar deze keer heb ik amper twee bladzijdekes "wel en wee"...

Niet dat er de voorbije maanden niet veel gebeurd is... integendeel. Er is juist zoveel gebeurd is dat er geen tijd geweest is om ook maar een regel te schrijven. Nu, zijnde 7 september... doe ik mijn best om een greep uit dat alles te vertellen:

Ik werkte de voorbije maanden in Taporí gewoon door, met als mooiste blij nieuws dat Miriam, die vrouw met systemische sclerose en de mama van Gaby uit het dagverblijf, aan de beterhand is. Ze krijgt nu in het ziekenhuis om de drie of vier weken een behandeling waar ze tot nog toe goed op reageert. De huidwonden zijn bijna genezen en ze is al een paar kilo bijgekomen. We blijven rationeel, want haar ziekte is ernstig... maar we hebben toch heel wat onnodig afzien kunnen verhelpen en zijn nu ook op goed weg. We houden ons "aan 't ges", zeggen we dan toch in West-Vlaanderen, op hoop van zegen...

In juli kwam een nieuw kindje naar het revalidatie-centrum en als je dit verhaal hoort, zal je voorzeker ook "hoe is 't toch allemaal mogelijk" zeggen... Het zit namelijk zo: Een albino-chineeske werd ongeveer drie jaar geleden ergens in China geboren. Het kind werd te vondeling gelegd en opgenomen in een weeshuis. Daar werd hij geadopteerd door een Amerikaans echtpaar en hij kreeg de naam "Joe". Het kind ontwikkelde niet naar verwacht en al snel bleek dat hij ook erg slechtziend en volledig doof is. Daardoor ervaart hij de wereld toch wel heel anders dan wij... Probeer u dat eens voor te stellen. Zo is het albinisme eigenlijk maar bijzaak, want deze ontwikkelingsmoeilijkheden brachten hem opnieuw naar een weeshuis... tot hij opnieuw pleegouders kreeg, een Amerikaanse filosofe en haar man die viool en cello speelt. Zij kwamen drie maanden geleden om God weet welke reden in Pomasqui terecht... Er werd iets gepreveld over "op zoek zijn naar zin en leven want onze twee zonen zijn gaan vechten in Irak en één van hen is dood"... om zien nog zo een heel erg en onverwerkt verhaal. Nu proberen ze met hun drietjes een nieuw leven uit te bouwen en komt Joe zo in Taporí terecht, midden op de evenaar... misschien wel niet de beste plaats voor hem, met al dat zonlicht. Maar laat ons nu toch hopen dat hij eindelijk "vaste voet onder de grond krijgt", en dat zijn nieuwe moeder en vader ook kunnen aarden bij ons. We zullen in ieder geval ons best doen... zolang God 't belijft...

En dan was er ook nog José, een jongen die velen onder jullie die al in Taporí geweest zijn, kennen. Hij werd ziek... en ging bijna dood. Ik zag het al enige tijd aankomen: Hij die altijd enthousiast is in de leefgroep, werd stiller, bleker, elke dag meer afwezig. Hij at steeds minder... en ik wist waarom maar kon zelf niet veel doen... de onmacht van de huisarts...: Hij krijgt medicatie om epilepsie te controleren, eigenlijk veel te veel, het dubbel van wat in ons groen medicijnenboekje opgegeven is als maximumdosis. Ik had hierover al enkele ke-

ren nagevraagd bij de neuroloog... maar die vond mij maar een bemoeizuchtig schepsel. Hij had na lang aandringen de medicatie toch een beetje verminderd en als commentaar toegevoegd dat "als hij opnieuw aanvallen zou krijgen, het de schuld van de huisarts zou zijn". Maar hij kreeg nog altijd teveel medicatie en hij werd nog zieker en bleef vermageren, hij had heel diepe afwezige ogen. We vroegen een spoedconsult in het hoofdkinderziekenhuis waar die neuroloog ook werkt. Maar daar zei men dat hij alleen maar een beetje uitgedroogd was. Hij kreeg een serum en mocht weer naar huis. Twee dagen later... bijna dood, werd hij in een ander, veel kleiner maar uiteindelijk veel beter ziekenhuis opgenomen, met zwaar gestoorde bloedwaarden en een ontsteking van de alvleesklier. Hij is door het oog van de naald gekropen. "Wie heeft hem in 's hemelsnaam zo'n hoge dosis voorgeschreven?" heeft de kinderarts op het einde nog gevraagd...

Velen vroegen me ondertussen hoe het nu verder gaat met Kathy, mijn goeie collega – huisarts. Zij kreeg begin dit jaar een extra benoeming in het ziekenhuis waar ze halftijds werkt, waardoor ze de eerste maanden van het jaar maar heel weinig tijd had voor het medisch werk in Tapori, net terwijl het zo zwaar was. Ivonne en ik hadden in juni hierover een gesprek met haar maar we botsten op een muur. Ze stelde zelfs haar werkplek ter beschikking... net wat wij helemaal niet zochten of wilden. Dit gesprek was ook het laatste duwtje dat mij ertoe aanzette om dit najaar toch niet voor een langere tijd België te komen, gezien dit helemaal niet het geschikte moment leek te zijn dat ook ik voor langere tijd afwezig zou zijn.

Gelukkig kan ik nu zeggen dat de samenwerking ondertussen beter gaat. Het gesprek had haar toch beroerd en ook thuis en in het ziekenhuis liep verre van alles op wieltjes. Er kwam wat reorganisatie en de situatie verbeterde, maar misschien nog niet voldoende. Wel is duidelijk dat ze Tapori niet wil laten schieten, en dat is goed. We blijven ook op zoek naar een derde arts, want werk is er meer dan genoeg... Maar dokters die in onze situatie willen werken liggen niet breed gezaaid. De meesten kiezen voor een vaste job, met afgelijnde verantwoordelijkheid, klassieke pathologie die je vaak volgens een beslissingsboom kan afwerken, waar je als arts "boven" je patiënten staat en er ook nog goed voor betaald worden, en waar je als het op de één of andere manier enigszins bedreigend wordt, gewoon van werkplek verandert en doorgeschoven wordt naar een ander gezondheidscentrum. Een zekere, begrensde en veilige werkplek dus, die je kan vinden in het openbaar gezondheidssysteem dat zo misschien wel goed werk levert voor klassieke, acute en niet ingewikkelde pathologie, zoals een keelontsteking, een diarree, een hoge bloeddruk zonder meer, een appendicitis. Maar voor chronische patiënten met ingewikkelde problemen is dat een ander paar mouwen... Als zij dan in het noorden van Quito wonen... komen zij dan naar Tapori... Boeiend, heel intens... maar niet eenvoudig en gemakkelijk... We zijn dus op zoek en moest iemand zich geroepen voelen... je mag je sollicitatiebrief opsturen.

In de maand juli kregen we voor de eerste keer ook een studente geneeskunde van de KUL op stage. Dat werd een boeiende en geslaagde onderneming. Charlie, van wie we op basis van haar naam eerst dachten dat ze een jongen was, studeerde notabene bij ons af. Dat vierden we op het einde van de maand met een gemeenschappelijke taart waar iedereen die maar iets te vieren en

iets te wensen had een kaarsje op mocht zetten. Zoals je ziet op de foto was er veel te vieren en veel te wensen.

Ik had met haar en de twee andere vrijwilligers die op dat moment in Taporí hadden, enkele heel goede en ook voor mij verhelderende gesprekken, onder andere over wat bij de Vlaamse jeugd en jongeren speelt en soms ook verlamt of tegenhoudt... Het woord "keuzestress" is voor ons helemaal nieuw... maar lijkt almaar belangrijker te zijn. Er wordt zoveel geanalyseerd en afgewogen... om toch maar de juiste en beste beslissing te nemen... terwijl men toch blijft twijfelen... Mij ontviel in zo'n gesprek het volgende zinnetje: "Maar mag of moet je soms niet gewoon de dingen laten gebeuren...". We denken soms dat we alles in handen hebben en zoeken zekerheid. Maar eigenlijk weten we vaak maar heel weinig hoe het leven zal lopen. Er zijn weinig of geen zekerheden. Had ik zoveel geanalyseerd of getwijfeld hebben toen ik Saulo leerde kennen, dan zou alles nu misschien helemaal anders geweest zijn: misschien ook goed, misschien niet. Dat zullen we nooit weten. Wat we wel weten is dat we elke dag mogen belevén... en daar een groot deel zelf van mogen inkleuren. En dat kan op veel verschillende manieren gebeuren om tot een schoon schilderij te komen. Als je dan teveel van idee verandert en over-kleurt... krijg je veel grijze en bruine mengkleuren die je eigenlijk niet zocht. De andere kant van de medaille is dat veel ecuadoraanse jongeren veel te weinig zelf kleuren en hun wit blad dan door andere mensen of structuren laten inkleuren. Als iedereen zijn eigen doek zou schilderen, zou het nog veel mooier zijn.

Nu goed, ge ziet dat er in alle drukte ook veel gefilosofeerd werd... maar ik kon al deze hersenspinsels ook loslaten want in juli was er ook veel te vieren, vooral uit dankbaarheid omdat de kleurboek van alle jaren die ik al mocht leven toch wel mooi ingekleurd is:

Op 28 juli crashte mijn mailbox bijna door de overvloed aan verjaardagswensen, in gang gestoken door Sarah, met alle mogelijke herinneringen en anekdotes. Ik wil bij deze iedereen heel hartelijk bedanken voor alle wensen, foto's en verhalen. Het was zalig om die te mogen lezen in een schitterende omgeving. We waren immers voor enkele dagen op vakantie in uiterste zuiden van Ecuador en verbleven in Copalinga, een waar paradijs. Kijk maar even mee op hun website: <https://www.copalinga.com/>. We zagen er vogels in schitterende kleuren en bloemen waar geen boeket kan aan tippen. Schitterend... om even stil te staan bij het oneindig en voor ons onbegrijpelijk wonder van het leven.

28 juli was uiteindelijk "slechts" de kers op de verjaardags-taart want vijftig jaar worden werd geen verjaar-dag, maar een feestelijke verjaar-maand met als startschot het grote miti-miti of fiftyfifty-feest in Zambiza op 7 juli.... De ganse familie van Saulo was er en veel mensen van vroeger en nu uit Taporí, allemaal mensen met wie we de laatste 25 jaar iets bijzonders deelden. Anneke Beselaere en Luc vertegenwoordigden onze Vlaamse familie en vrienden. We waren met zo'n 160 genodigden maar in gedachten dus nog met veel meer. Ik heb er mijn dankbaarheid om daar "te mogen zijn" kunnen uitspreken... en menig traantje van geluk vloeide.

Op het menu stond als voorgerechtje het garnalensoepje dat Saulo zo graag eet: een door mij uitgevonden ecuado-

raanse versie van papa's bisque d'homard. Daarna was er Vlaams-Ecuadoraanse fusion kitchen" met op het bord stoverij met aardappeltjes (frietjes bakken voor zoveel mensen was toch wel moeilijk) en op zijn Ecuadoriaans gebakken kip (die waren gekweekt door de mama van Saulo en dan lekker gebakken in de grote houtoven van zijn broer) en afgewerkt met gevulde rijst en een groentenslaatje. Op het dessertbordje brachten we iets van alle landen waar we met ons gezinnetje dit jaar waren of naartoe zouden gaan: een pannenkoek met ahornsiroop, tiramisu met speculoos en ecuadoraans sorbetijs. 't Feest werd aan elkaar gepraat door een bekende ecuadoraanse radiomaker en DJ, een vriend van Saulo, en er was heel de tijd "life"-muziek. Zelfs de fanfare kwam er bij te pas, een cadeau van de broers en zussen van Saulo. Als verrassing kreeg ik één van mijn favoriete liedjes, "Life is Life" van de groep Opus, "in het echt" gezongen en gespeeld door de nieuwe jonge muziekbond die door Saulo gestuurd wordt. Het is mooi geweest en nu kunnen en mogen we zeggen dat we weer verdergaan... vol van hoop, op onbegane wegen...

Maar dat was nog niet alles. In Tabori ging op 25 juli, tijdens een overleg met Ximena, plots het brandalarm. We doen nu en dan immers een evacuatieoefening om enigszins voorbereid te zijn op een nieuwe aardbeving of ander natuurgeweld... De vorige keer dat we zo'n oefening deden vergat ik de EHBO-koffer mee te nemen en kreeg ik slechte punten. Deze keer deed ik alles dus mooi op orde: GSM mee, EHBO-koffer mee, sleutel van consultatiedeur mee, deur goed op slot en lopen naar het "bijeenkomstpunt". Ik was verwonderd dat de deur van de kleuterklas dicht was en er daar niemand naar buiten kwam. "Loop maar door. Zij zullen er al zijn", riep Ximena... "Toch wel raar", dacht ik maar had geen tijd voor meer want toen ik de hoek van het eerste gebouw omliep, werd ik overdonderd door "Que viva la cumpleaños"... Daar stond ik dan met mijn EHBO-koffer, helemaal uit mijn lood geslagen. Alle kinderen en jongeren van het dagcentrum, ouders, patiënten, iedereen die in Tabori werkt, zongen en dansten. Saulo en Amelie waren er ook. Mariachis, een groep muzikanten en zangers die Mexicaanse feestliedjes brengen, zongen een traditioneel en heel mooi verjaardagslied... en weer werden traantjes weggepinkt. Het lied heet "Las mañanitas" en de tekst is heel mooi... als ik het mag zeggen, veel mooier dan "Happy Birthday" en "Lang zal ze leven". Je vindt er een heel mooie versie van op de volgende website: <https://www.youtube.com/watch?v=DVNGoPF-xqQ>. Ook die dag was dus een overrompeling, zo mooi... en zo gaan we met nog veel meer courage verder ... op die onbegane wegen.

Ik zou nog zoveel meer vermeldenswaardige gebeurtenissen kunnen vertellen, maar ik denk dat we zo toch al aan 16 pagina's geraken... Dus nog een kleine greep uit wat er nog allemaal gebeurde:

Onze auto gaf het begin augustus bijna helemaal op en nu leek het echt voor echt. Gelukkig gebeurde dat op de terugweg van onze reis naar het zuiden van Ecuador. Tijdens het wachten op de "autopechdienst" (die in Ecuador overal en op gelijk welk moment te vinden, zonder op voorhand een verzekering te moeten aangaan) heb ik aan de rand van de weg en later ook op de takelwagen verder gebreed aan de rode (bernadette)trui van Lien. Die deed door de felle kleur meteen dienst als rode vlag of rode driehoek, ten teken van gevaar op de weg. Zo is de trui goed opgeschoven en zo maak je van de nood een deugd. Ondertussen is de auto, die toch wel al 350.000 km in de wielen heeft, weer hersteld. Saulo blijft immers beweren dat we tot 600.000 km kunnen gaan... Ik weet het niet meer en laat het allemaal maar gebeuren. Zo lang ik op tijd geraak waar ik moet zijn, is het allemaal goed.

In Ecuador krijgen we voor het ogenblik weer politiek vuurwerk want de nog maar drie maanden aangestelde president heeft zijn eigen en nochtans zelf gekozen vice-

president uit al zijn functies ontzegt, bij gebrek aan de grondwettelijke mogelijkheid om hem van den eerste helemaal te ontslaan. Nochtans zijn beiden van dezelfde politieke partij en zouden beiden zogenaamd de “revolutionaire lijn” van de vorige president verder zetten. Het geruzie begon toen de president teveel onderhandelde (en misschien ook toegaf?) aan de rechtse politieke orde. In ieder geval bevestigt hij mijn vermoeden dat ik al van tevoren had dat hij echt geen duidelijke lijn heeft in zijn beleid. Het is allemaal zo lauw en onbepaald. Aan de andere kant begon de naam van de vicepresident op te duiken bij een groot corruptieschandaal dat in het daglicht komt. De vorige president, Rafael Correa, loop je dezer dagen misschien ergens tegen het lijf want, gezien hij gehuwd is met een Belgische vrouw uit Wallonië en hij met zijn familie toch wat tot rust wilde komen na tien hectische politieke jaren, woont hij nu ergens rond Louvain-la-Neuve. Nochtans houdt hij zich niet zo stil, want via sociale media stookt hij de politiek in Ecuador wel verder aan, openlijk partij trekkend voor de huidige vicepresident terwijl hij de huidige president een “verrader” noemt. Schoon is het dus niet, en waar dit alles ons naartoe brengt, is weer heel onzeker want daarenboven is de schatkist leeg. Maar zoals ik vroeger al schreef, chaos en onzekerheid zijn onze “constanten”... en we leerden al roeien met de riemen die we hebben. En zo... gaan we ook weer verder.

Veel mensen lieten me weten dat ze niet meer mee zijn met *onze familie-organisatie*. Geen nood hoor, dat is geen teken van vergetelheid bij jullie... Het was inderdaad heel moeilijk om te volgen in onze almaar veranderende plannen. Nu, zijnde 7 september is de situatie als volgt:

Saulo keerde eergisteren van New York terug naar Ecuador. Voorlopig zijn er tot kerstmis geen buitenlandse optredens meer gepland, alleen maar veel, heel veel, optredens in Ecuador. Er wordt wel onderhandeld over enkele optredens in Spanje in februari 2018 en eenmaal zij dan ook echt ginder zouden zijn (rekening houdend met de veranderlijkheid van de ecuadoraanse situaties), zal ik er alles voor doen om hen naar België te brengen voor een “Jayac-retro-concert”. We laten het in ieder geval weten. Jayac beleeft overigens een hele revival nu private mensen weer gemakkelijker een concert kunnen organiseren. Dat lukte de voorbije jaren maar heel moeilijk vooral door de overreglementering. Nu we weer wat meer vrijheid ademen, is de Jayac-concertagenda weer volgeboekt.

Sarah is sinds een week in Vancouver in Canada waar ze het eerst semester van het derde jaar taal- en letterkunde studeert, dit in het kader van Erasmus Mundi van de KUL. Haar eerste indrukken zijn heel positief, zowel wat het studeren als wat het samenleven en opvang van studenten betreft. Zij blijft daar tot kerstmis en zal dan voor zes weken naar Ecuador komen om aan haar bachelor proef te werken. Halverwege februari komt zij dan terug naar België om het derde jaar af te werken.

Lien start dit schooljaar aan de KUL en zal biologie studeren. Zij zit op kot in de Don Boscopeda bij de Parkpoort in Leuven. De start werd al genomen met enkele zomercursussen, chemie en wiskunde. Starten in Leuven is een hele uitdaging, dat weten we al van Sarah. Nu is het voor haar nog zoeken en een evenwicht vinden in alle activiteiten, veel mensen leren kennen, verantwoordelijk zijn voor alle praktische en administratieve zaken. Hopelijk vindt onze krullebol snel haar weg en mag ze even goede vrienden leren kennen zoals dat bij mij was tijdens mijn studententijd met wie ze samen het vele studeren tot een goed einde brengt.

Elisa woont nu bij de Amantjes in Meerbeek en studeert het eerste trimester van haar zesde middelbaar als vrije leerling in het Paridaens-Instituut van Leuven. Zij zou na dit school-

jaar graag geneeskunde studeren, maar waar dit zal gebeuren is nog verre van duidelijk, zeker niet als we de moeilijkheidsgraad van het ingangsexamen in acht nemen. Nu laten we eerst dit eerste trimester gebeuren en daarna zou het panorama al wat duidelijker moeten zijn. Dat wordt dan een nieuwe zoektocht.

Amelie, die zal als kakkernestje tot kerstmis alleen bij papa en mama in Ecuador zijn en gaat nu naar het derde middelbaar. Zij ziet en hoort heel veel van haar zussen en ook dat zal haar studiekeuze en plek waar ze later wil studeren zeker beïnvloeden. Maar dat is nog geen directe zorg en eerst mag ze nog veel groeien en bloeien en onbezorgd tiener zijn. Zij gaat nu ook zo vaak als ze kan mee naar Tapori. Daar geeft ze in deze Vogel van Papier ook een mooie indruk van weer.

En ik zal, in de plaats van me exclusief aan het onderzoek te wijden, de komende maanden halftijds zo goed mogelijk verder werken in een hopelijk iets rustiger medische consultatie om zo ook voldoende tijd te krijgen om verder te werken aan het onderzoek en enig almaar uitgesteld coördinatiewerk voor Tapori op punt te stellen. Nu er voor even minder aardappelen geschild moeten worden en minder kleren moeten opgehangen worden aan de wasdraad zou dat normaalgezien goed moeten lukken.

Enmaal we allemaal weer op ons plaats zitten, zullen we ook in die tijd op weer een andere manier genieten van samenzijn, leren en ervaringen opdoen, en vooral goed voortdoen. En op kerstmis zijn we weer allemaal samen in Zambiza.

Ziezo, het is weer geschreven en bijna gedrukt, deze keer in zalig schoon Brugge. Inge.

Zomervakantie in Tapori: een indruk van Amelie die in juli vaak heeft meehielp bij de kleutertjes die naar het dagcentrum komen

Tapori is betoverend en het mooiste van al zijn de mensen. Wanneer je binnenkomt in het kleuterklasje en de gezichtjes van alle kinderen ziet, is het alsof je binnenkomt bij een familie. Veel kinderen komen op je afgelopen en geven je een "abrazo". Of ze vragen je naam en hoe het met je gaat. De juffen zijn zo lief voor de kinderen en ook voor mij. Silvana, Betty en Cristian leerden me wat ik kon doen met de kinderen. Zo leerde ik heel snel iedereen graag zien, zowel de kleutertjes als de kinderen met ernstige meervoudige beperking. En wanneer de werkdag voorbij was en alle kinderen naar huis waren, gingen we eten in de keuken bij Monica. Zij was altijd blij en had altijd een lekker bord soep klaar en wat rijst met kip. Na het eten ruimden we de klasjes op en maakten we alles klaar voor de volgende dag. Dan gingen we naar huis en ik verlangde al om de volgende dag terug te keren naar Tapori.

✓ **ogel van papier**

Vragen of opmerkingen bij
De ouders van Inge:
Etienne en Brigitte Debrouwere-Allegaert

Weststraat 48 - 8770 Ingelmunster

Telefoon: (051) 69 44 20
E-mail: edebrall@telenet.be
vrienden.vantapori@gmail.com

HOE INGE CONTACTEREN ?

Calle de 11 febrero y Espejo s n
Zambiza - Quito - Ecuador
Tel 00 59 32 288 62 29

Tel 00 59 32 288 62 29
inge.debrouwere@gmail.com

De naam "Tapori" komt uit India. Hij wordt gegeven aan straatkinderen die zonder enig houvast of ondersteuning van familie of ouders, in riolen en treinstellen, op verlaten terreinen samen hun lot in handen nemen. Ook wie fysieke of mentale beperkingen heeft, blijft een volwaardig lid van de groep. Wie behendiger is en meer eten te pakken krijgt... kan meer delen met wie dit niet kan: een mooi en zuiver voorbeeld van "solidariteit".

Deze en bijna alle oudere vogels op het net:
<http://users.telenet.be/koen.vaneygen1/vogel/>

TAPORI—ECUADORAANSE VERSIE—VANDAAG

Wat Is Tapori ?
<http://users.telenet.be/koen.vaneygen1/vogel/>

Of via Google
met de trefwoorden

"Tapori", "Presentatie" en
"Youtube"

FINANCIËLE STEUN

Met fiscaal attest : (vanaf 40,00 €, verspreid over één of meer giften in hetzelfde jaar) :

BE21 0000 7186 7603
Kontinenten vzw — Potterierei 72—8000 Brugge
0470/85.05.31
Vermelding: Inge Debrouwere Ecuador (Kontinenten krijgt voor administratieve regeling 5% van het gestorte bedrag). GRAAG VERMELDING VAN NAAM EN VOORNAAM ZOALS OP IDENTITEITSKAART ivm een correct attest.

Zonder fiscaal attest :

BE85 0832 5208 3906
Inge Debrouwere—Moorsele
Vermelding: Project Tapori

Al de gelden die op deze rekening terechtkomen, worden volledig ter beschikking gesteld van Tapori.

Wil je zelf op de een of andere wijze de vierdepijlerwerking van Tapori ondersteunen en bekendheid geven, heb je contacten bij instanties die verantwoordelijkheid dragen in derde- en vierdewereld ondersteuning, of ken je iemand die hierin geïnteresseerd is, laat het ons vooral weten op edebrall@telenet.be of 051/69.44.20(ouders van Inge)